

Kas sunku skyryboje ir kiek keitėsi jos taisyklės

Albinas DRUKTEINIS

Klaipėdos universitetas

Jei jau kalbame apie skyrybą ir jos aktualijas, iškart aptarkime su straipsnių pavadinimais susijusį skyrybos atvejį, neretai sukeltą straipsnio autoriui dvejonį: ar reikia rašyti klaustuką tokiam pavadinime, kaip šis? Ir tai ne toks jau nereikšmingas klausimas.

Tokius pavadinimus pirmiausia reikia įvertinti sintaksiškai, tiksliau – nustatyti jų komunikacinę paskirtį. Jei straipsnio pavadinimu tikrai norime paklausti, o pačiu straipsniu atsakyti, antraštė bus klausiamasis sakinytis ir klaustuką rašysime. Jei pavadinimu labiau norime tiesiog pasakyti temą, tik pasirenkame klausiamąją raišką (tarsi sakytume „šiam straipsnyje aptarsime, kas sunku skyryboje ir kiek keitėsi jos taisyklės“), antraštės nelaikysime klausiamuoju sakiniu – tokius vadiname retoriniais klausimais. O čia pasitaiko ir teorinio vertinimo nevienodumo.

Klausiamieji, skatinamieji (su šauktuku), kaip ir tiesioginiai (konstatuojamieji) sakiniai nurodo tų sakinių komunikacinę tikslą – teksto autoriaus norą teigti, paklausti, paskatinti. Tokį savo tikslą autorius parodo pasirinkdamas sakinio pabaigos ženklą. Jei jis nori tik teigti, klaustuko neturi rinktis, nors sakinio sandara yra kaip klausiamojo. Todėl toks sakinytis ir vadinamas retoriniu – forma klausiamojo sakinio, o turinys (komunikacinė paskirtis) – ne klausiamojo (taškas pavadinimų pabaigoje nerašomas). Retoriniai klausimai negali turėti klaustuko – su klaustuku jie nebebūtų retoriniai. Analizės straipsnių antraštės paprastai būna retorinės, o publicistinių straipsnių antraštėse neretai iš tikrųjų keliamas

klausimas ir į jį straipsnyje norima atsakyti.

Grižkime prie skyrybos taisyklių tvarkymo ir jų laikymosi dalyką.

Pastaruosius keletą metų buvo peržiūrimos taisyklės, analizuojami retesni ar sintaksiškai nepakankamai pagrįsti atvejai, nustatinėjama, kokia skyrybos vartosena ankstesnėse taisyklėse apskritai nebuvo reguliuojama. Tam buvo skirta dalis Valstybinės lietuvių kalbos komisijos (VLKK) finansuoto projekto „Rašybos ir skyrybos tyrimas ir leidinio „Lietuvių kalbos rašyba ir skyryba“ rengimas“ pagal *Valstybinės kalbos norminimo, vartojimo, ugdymo ir sklaidos programą*. Baigus projekto darbus, nuspręsta rengti atskirus skyrybai ir rašybai skirtus leidinius. Skyrybos leidinys „Lietuvių kalbos skyryba. Taisyklės, komentarai, patarimai“ jau parengtas (šio straipsnio autoriaus) ir dar šį mėnesį Mokslo ir enciklopedijų leidybos centro turėtų būti išleistas. Praėjusių metų pabaigoje 2019 m. lapkričio 7 d. VLKK nutarimu Nr. N-8 (178) „Dėl Lietuvių kalbos skyrybos taisyklių“ buvo patvirtintos pagrindinės skyrybos taisyklės. O leidinyje daug dėmesio skiriama taisyklių variantams, jų taikymo paaiškinimams, keblesnių atvejų komentarams.

Prieš aptariant taisyklių pasikeitimus ir įvairius skyrybos nesklandumus verta paminėti vieną kitą su bendrosiomis nuostatomis susijusį dalyką.

Tinkamai sudėlioti skyrybos ženklus kuriamame tekste ar įvertinti juos redaguojamame tekste nėra taip paprasta. Mat jų pasirinkimą, o neretai ir buvimą lemia ne tik sakinio sandara, bet ir autoriaus noras paryškinti vienokią ar kitokią turinio pusę. Tai dar priklauso ir nuo bendro teksto turinio. Sakinys yra teksto vienetas, autoriaus ir skaitytojo bendravimo vienetas, o tokius dalykus taisyklėmis vargu ar įmanoma sureguliuoti, todėl jose turi likti nemaža nuo teksto autoriaus apsisprendimo priklausančių atvejų. Taigi skyrybos santykinio pasirinkimo laisvė, jau senokai įtvirtinta taisyklių nuostatose, yra ir paaiškinama, ir pateisinama. Nors neretai skyrybos rinkimosi galimybė vartotojus glumina, bet pasirenkamosios skyrybos taisyklės yra natūrali šios srities reguliavimo būklė, kitaip nei rašyba, kurią didžiaja dalimi lemia kalbos sistemos ypatumai, o ne teksto autoriaus norai.

Kalbant apie taisyklių papildymus, jų nėra daug.

Anksčiau nei nutarimų taisyklėse, nei „Lietuvių kalbos rašyboje ir skyryboje“ (VLKK aprobuotame 2-ajame leidime, 1992) nebuvo aptarta skaidomo teksto skyryba. Ji aktuali mokslo tekstuose, o ypač dalykiniuose – nuostatuose, įstatuose,

pareigybių aprašuose ir daugelyje kitų dokumentų. Pristatomame skyrybos leidinyje tokia skyryba aptarta atskirame skyrelyje. Apie skaidomo teksto skyrybą dokumentuose rašoma 2015 m. Lietuvos vyriausiojo archyvaro įsakymu patvirtintose Dokumentų įforminimo taisyklėse, bet nuo 2020 m. sausio 1 d. veikiančiose naujai patvirtintose tokio aprašo nebeliko, tad leidinys bus vienintelis šaltinis, reguliuojantis minimą skyrybą, mat į paskutinį VLKK nutarimą ji nebuvo įtraukta kaip aktuali tik daliai tekstų.

Pagrindinė skaidomo teksto, t. y. punktais išdėstyto teksto po dvitaškiu baigiamos bendrosios dalies, skyrybos reikalavimas priklauso nuo bendrosios dalies ir suskaidyto į punktus ar papunkčius teksto sintaksinių ypatybių: jei dalis prieš dvitaškį ir punktais suskirstytos dalys sudaro vieną sakinį, tai punktų ar papunkčių tekstas pradedamas mažąja raide ir baigiamas kabliataškiu (po paskutinio, aišku, rašomas taškas), pvz.:

Verslo įmonės rizika gali būti mažinama:

- *vengiant kliūčių;*
- *stengiantis, kad finansinė kompetencija būtų prieinama daugeliui;*
- *svarstant finansinių sprendimų poveikį;*
- *vengiant per mažos verslo įmonės biudžeto kontrolės;*
- *analizuojant pinigų srautų poveikį;*
- *identifikuojant rizikos sferas.*

24. *Lentelių sąraše nurodoma:*

24.1. *lentelės eilės numeris;*

24.2. *lentelės antraštė;*

24.3. *puslapis, kuriame yra nurodyta lentelė;*

24.4. *lentelės duomenų šaltinis (jei yra).*

Kaip matome iš pavyzdžių, rašoma mažoji papunkčio raidė, nors ir yra papunkčio numerio taškas.

Jei punktus sudaro savarankiški sakiniai, jie pradedami didžiąja raide ir baigiami tašku, pvz.:

Pajūrio zona gali būti paveikta įvairiai:

1. *Audringais sezonais yra paplaunamos kopos.*

2. *Praplaukiantys laivai neretai užteršia paplūdimius.*
3. *Dėl atšilimo gausėja išmetamų dumblių ir medūzų.*
4. *Rekreaciniai įrenginiai didina vizualinę taršą.*

Kabliataškiais skiriami punktai (ar papunkčiai) (pirmieji pavyzdžiai) dokumentuose neretai turi aiškinamąsias dalis, susidedančias iš vieno ar net kelių sakinių. Reikalavimas punktą baigti kabliataškiu išlieka ir tuo atveju, pvz.:

Nustatomi šie konkretieji programos tikslai, kurių bus siekiama įgyvendinant tarpvalstybinio lygmens ar aiškų europinį aspektą turinčius veiksmus:

1. *skatinti išsaugoti atminimą, gerinti Sąjungos istorijos, tapatybės ir tikslo suvokimą rengiant debatus, skatinant mąstyti ir kurti tinklus.*

Pažanga bus vertinama pagal tiesiogiai ir netiesiogiai pasiektų naudos gavėjų skaičių, projektų kokybę ir pirmą kartą teikiančių paraiškas procentą;

2. *skatinti demokratišką ir pilietinį visuomenės dalyvavimą Sąjungos lygmeniu, gerinant visuomenės supratimą apie Sąjungos politinių sprendimų priėmimo procesą ir visuomenės dalyvavimo ir savanorystės Sąjungos lygmeniu galimybes.*

Pažanga bus vertinama pagal tiesiogiai ir netiesiogiai pasiektų naudos gavėjų skaičių, taip pat pagal tai, kaip naudos gavėjai suvoks ES ir jos institucijas, projektų kokybę ir pirmą kartą teikiančių paraiškas procentinę dalį.

Leidinyje aptarti ir kai kurie kiti retesni skaidomo teksto skyrybos variantai.

Rašantiesiems tiriamuosius darbus bus naudingas įterpinių punktų apie skyrybos ženklus, pavartojus skliaustuose pateikiamą nuorodą. Paprastai aktualu, kaip rašyti ženklus, kai citata eina po autoriaus žodžių ar sudaro atskirą sakinį be autoriaus žodžių. Tokiu atveju nuoroda pateikiama po kabučių, o taškas rašomas po nuorodos, net ir esant prieš kabutes klaustukui, šauktukui ar daugtaškiui (ar jų deriniui), t. y. emociniams ženklams, pvz.:

Vienas pirmųjų stilistikos vadovėlių lietuvių kalba autorių M. Gustaitis rašė: „Be išlavinto kalbingumo, labai svarbu turėti visuomenėje pasitikėjimo, įgyto kilniais darbais ir tiesiu būdu. Patikimas kalbėtojas jau pačiu savo asmenim, pačiu pasirodymu lenkia klausytojus“ (Gustaitis, 1923, 166).

„Pasaulis ir poezija jam yra vienas ir tas pats dalykas – jų dviejų bendras vardas: pasaka. Realybė nepasiekiamo, ji tik žaidžia atspindžiais mūsų akyse“ (Greimas, 1991, 118).

„Arčiausiai kalbos esmės yra poetai. Nebūtinai kuriantys eiles. Kaip tik poetai nesistengia ištrūkti iš savo kalbos, dažnai tarmės, kartais ir asmeninio žodyno...“ (Bibichin, Gimtoji kalba, 1998, nr. 4, p. 14).

O skiriant citatas be nuorodos, laikomasi tokio pagrindinio ženklų vartojimo principo: jei citata įtraukiama į sakinį kaip sakinio dalis, sakinio pabaigos ženklas rašomas už kabučių (a), jeigu ji savarankiška, sakinio pabaigos ženklas rašomas prieš kabutes (b), pvz.:

a) Ir Sigitui Gedai, sakytum, netyčia išsprūsta mintis, kad „poezija pristabdoma taškais ir kableliais“.

b) Čia išsamiau išdėstyta dar viena Aleksandro Žirgulio mintis: „Nedera drąsiai operuoti tokiais ženklais, kaip dvitaškis, daugtaškis, brūkšnys; geriau verstis paprastesniais, neutraliais skirtukais.“

Taisyklių patikslinimų ir pakeitimų yra įvairesnių ir daugiau.

Vienas iš aktualesnių – aiškinamųjų sakinio dalių skyryba. Ankstesnėse, 2006 m. VLKK nutarimais patvirtintose, taisyklėse pasirenkamai buvo galima skirti aiškinamąsias sakinio dalis be jungiamųjų žodžių: vienavardes sakinio dalis pasakant vientisa intonacija (tokios sakinio dalys darosi panašios į samplaiką) rašoma be skyrybos ženklų, norint pateikti kaip paaiškinimą, antroji ar kitos tolesnės išskiriamos. Bet turinčiųjų jungiamuosius žodžius skyryba nebuvo aiški. Apskritai jos buvo išskiriamos, bet kai kada galima buvo laikyti tarsi vienuose ir atskirti. Naujose taisyklėse suskirstyti ir išsamiai apibūdinti atvejai, kai išskiriama ir kai galima rinktis, išskirti ar atskirti. Vartosenos tyrimai patvirtino vartotojų poreikį gana dažnai antrą vienavardę sakinio dalį, iš dalies sutampančią turiniu su pagrindine sakinio dalimi, pateikti kaip papildymą, sugretinimą, pridūrimą. Nelikus aiškinamosios intonacijos, nebereikalingas ir antrasis kablelis, tad santykis artėja prie vienuose su joms būdingu išvardijimu. Tokio santykio tarp aiškinimo ir išvardijimo yra aiškinamosios sakinio dalys su nemaža jungiamųjų žodžių (skyrybos taisyklių leidinyje jie vadinami įvadiniais žodžiais) grupe – *bent (jau), daugiausia(i), dažniausia(i), greičiausia(i), ypač, kaip ir, lygiai kaip (ir), panašiai kaip ir, kartu ir, labiausiai, net, paprastai, pirmiausia,*

veikiausiai, visų pirma ir pan., taip pat ir su teigimo ar neigimo išskirtį reiškiančiais įvardiniais žodžiais jei ne, kaip tik(tai), kaip (tik), (kaip) tik, kaip vien, nebent, pvz.:

*Praėjusiais metais žemdirbiai, **bent jau juridiniai asmenys**(,) sumokėjo visą nustatytą žemės mokestį. Miesto gatvėse, **daugiausia masinio susibūrimo vietose**(,) du šimtai pareigūnų dirbs ir naujametinę naktį. Labai domėjosi empirinėmis, **ypač biologijos**(,) problemomis. Bet jam, **kaip ir bet kuriam mokslininkui**(,) turbūt reikėjo savo darbų pripažinimo. Taip gilėja tautos kultūros, **kartu ir pačios tautos**(,) savimonė. Kito kelio, **kaip tik keisti įstatymą**(,) aš nematau.*

Tokie jungiamieji žodžiai rodo, kad vienavardžių sakinio dalių turinys iš dalies sutampa, ir tai padeda atskirti nuo privalomai išskiriamų aiškinamųjų sakinio dalių su joms būdingais jungiamaisiais žodžiais *arba, būtent, taigi, tai yra, kaip antai* (kaip ta pačia reikšme) ir pan., kurių turinys sutampa visiškai, plg.:

*Prijungiamasis ryšys, **arba subordinacija**, yra tarp sintaksiškai nelygiaverčių žodžių. Jei, meldžiantis to palaimintojo užtarimo, sulaukiama dar vieno dangaus ženklų, **būtent staiga ir visiško pagijimo**, jis skelbiamas šventuoju. Toji moteris kalėjimo kapelione, **t. y. kunigo pagalbininke**, dirbo ilgus metus.*

Beje, tokie aiškinamieji santykiai gali būti ir tarp šalutinių prijungiamojo sakinio dėmenų, pvz.: *Reikia pažymėti, kiek kokia veikla užima laiko, **t. y. kiek valandų miegama, kiek dirbama, valgoma, kiek praleidžiama su draugais, kiek ilsimasi***. Tarp aiškinimą parodančio jungiamojo žodžio ir šalutinio dėmens jungtuko kablelis, kaip ir anksčiau, nerašomas.

Tiesa, nereikia išleisti iš akių panašaus vienaarūšių sakinio dalių atvejo, kai antroji (paskutinė) vienaarūšė sakinio dalis pasakoma priduriamai su tais pačiais pirmos grupės žodeliais (*daugiausia, ypač, kaip ir, net ir kt.*), plg.: *Jis privalo gerbti juos pačius, **ypač jų laiką ir nevéluoti į susitikimus**; Vyrų, moterų, **net vaikai** už menką atlyginimą dirbo svetimiesiems*. Jas galima taip pat išskirti, o atpažinti galima iš to, kad vienaarūšės nurodo skirtingus, nė kiek, net iš dalies turiniu nesutampančius dalykus.

Yra ir dar viena aiškinamųjų sakinio dalių grupė – anksčiau laikytų įterpiniais, su išskirtį ar įtrauktį reiškiančiais jungiamaisiais žodžiais *be, išskyrus, įskaitant (ir), kitaip negu (nei), neišskiriant (ir), ne(į)skaitant; atvirkščiai negu (nei), priešingai*

negu (nei), skirtingai negu (nei), skirtingai nuo. Šios sakinio dalys išskiriamos privalomai, dėl ryškios aiškinamosios intonacijos skyrimo sunkumų nekyla, tik dabar jos aiškinamųjų sakinio dalių, o ne įterpinių skyriuje, pvz.:

*Per karą, **be kitų žmonių**, tėvas priglaudė ir už save vyresnę seserį. Niekam kitam, **išskyrus Seimo narius**, šių atostogų nereikia. **Priešingai negu pateiktame projekte**, norima Fondą steigti kartu su valstybinėmis įmonėmis.*

Suformuluota nauja taisyklė apie aiškinamąsias sakinio dalis, pavartotas ne kartu su tomis, kurias aiškina. Šiaip aiškinamoji sakinio dalis eina po tos, kurią aiškina, – tokia aiškinimo logiška tvarka. Atitrauktos ar pavartotos anksčiau, aiškinamosios sakinio dalys tampa savarankiškesnės intonacijos, aiškinimas papildomas pridūrimo atspalviu, todėl turi būti skiriama, pvz.:

*Norėjome atskirų mokslo šakų bibliografines rodykles, **tarp jų ir kalbotyros**, kuo greičiau išleisti. Kartais be galo ilgai nejudėdavo iš vietos, **net kelias valandas**. Ivairaus ilgumo būdavo ragai - **nuo pusės metro iki metro**. **Iš stuomens ir iš liemens** - toks buvo naujasis pagalbininkas.*

Vienas kitas pasikeitimas yra pažyminių skyrybos taisyklėse. Nederinamieji pažyminiai, pradedami įnagininkais *vardu, pavarde, pravarde, slapyvardžiu* prilyginami kitiems panašioms pažyminiams (su žodžiais *tema, antrašte, pavadinimu*) ir nebeskiriama (anksčiau juos buvo galima išskirti), pvz.:

*Keliaudamas Jėzus pamatė muitinėje sėdintį žmogų **vardu Matas** ir tarė jam: „Eik paskui mane!“ Panemunio miestelio savamokslis muzikantas **pravarde Arabas** grojo akordeonu. Kaimyną Povilą **slapyvardžiu Vaidila** prieš mirtį buvau sutikusi.*

Nebereikia privalomai skirti antrinę aplinkybės reikšmę turinčių pažyminių, pavartotų su įvardžiais. Taisyklėse suvienodinti įvardžius ir daiktavardžius pažymintys tokie pažyminiai. Sintaksiškai jie laikomi ne visada pilnos reikšmės dalyvinėmis, pusdalyvinėmis ar padalyvinėmis aplinkybėmis ir skiriami pagal šių aplinkybių skyrimo taisyklę, t. y. pasirenkamai, pvz.:

***Išgąsdinti laisvės**(,) mes dar nesuprantame, kad kritimas baigiasi, kai pasieki dugną. **Mandagus ir gana drovus**(,) naujasis bendraklasis negreit susirado draugų. **Be smailaus bokšto**(,) bažnyčia atrodė tarsi neužbaigta statyti.*

Aiškiau apibūdinta lyginamųjų posakių, pavartotų su aukštesniojo laipsnio

būdvardžiais ar prieveiksmiais, skyryba. Kiekio reikšmės konstrukcijose tokie posakiai nėra skiriami, plg.: ***Daugiau kaip toną sveriančio automobilio iš griovio lengvai neištrauksi.*** Bet kitoks lyginimas šalia aukštesniojo laipsnio žodžių gali būti skiriamas, suprantant jį kaip neišplėtotą į savarankišką struktūrą šalutinį sakinį, plg.: *Tokie butai yra brangesni(,) **negu senos statybos būstas(,) ir perkami labiau pasiturinčių žmonių. Šiame kure sieros neturi būti daugiau(,) **nei importuojamame kure.*****

Taisyklių reikalavimai viena, o gebėjimas jų laikytis – kas kita. Tekstuose pasitaiko įvairiausių skyrybos ženklų vartojimo nesklandumų.

Viena iš nemenkų bėdų – ženklų dėliojimas ten, kur jų nereikia. (Nereikalingas ženklas toliau pavyzdžiuose nurodytas laužtiniuose skliaustuose.)

Pasitaiko, kad atskiriamas veiksnys nuo tarinio ar papildinys nuo tarinio – tai itin nemalonus, kad ir retokos klaidos, plg.: *Politiko retorinis tonas, verbalinis ir neverbalinis elgesys[,,] gali socialinį atstumą nuo rinkėjų sumažinti. Norintiesiems išprašyti kregždutes[,,] S. Karalius patarė neteplioti sienų nei valikliais, nei benzinu, nei kitais skysčiais.* Neredaguotuose tekstuose yra nemažai klaidų, kai skiriamos įprastos aplinkybės, plg.: *Lietuviškame politinės komunikacijos lauke[,,] vis dar gajus supratimas, kad populizmas yra tiesiog nerealūs politikų pažadai.* Neatpažįstama nederinamojo pažyminio, einančio prieš pažymimąjį žodį, pabaiga, plg.: *Sukurtas originalus praktinis politinių lyderių įvaizdžio projektavimo ir bendradarbiavimo su rinkėjais mediatizacijos aplinkoje[,,] modelis.* Tokios nesėkmės kyla iš to, kad nepajėgiama suprasti sakinio sandaros, sakinio dalių santykio, jos neatpažįstamos. Tai sintaksės mokslo spragos, o taisyklėse yra paminimas tik vienas kitas iš tokių atvejų pastabose. Tiesa, leidinio komentaruose nuo tokių paklydimų stengiamasi apsaugoti.

Nėra paprasta taikyti ir taisykles.

Pamirštama, kad gali būti ne tik vienaarūšės sakinio dalys, bet ir vienaarūšiai šalutiniai prijungiamojo sakinio dėmenys. Jie, sujungti sujungiamuoju jungtuku, neskiriami kaip ir vienaarūšės sakinio dalys, plg.: *Posūnio ženklas ženkliną žiedinius posūkius tose vandens kelio vietose, kur yra ribotas matomumas arba[,,] kur uolėtas dugnas.*

Nepagrįstai atskiriamas jungiamasis žodis nuo aiškinamosios sakinio dalies, plg.: *Tas pokalbis turėtų vykti „akis į akį“, tai yra[,,] be televizijos, be radijo, be*

laikraščio skaitytojų. Verta atkreipti dėmesį, kad naujose taisyklėse atskirai kalbama apie jungiamuoju žodžiu einantį žodį *pavyzdžiui* (o leidinyje – ir apie *tarkim, sakykim*). Tokioje vietoje jie pirmiausia skirti iliustracinės reikšmės aiškinamajai sakinio daliai įtraukti į sakinį ir neturėtų būti nuo jos atskiriami – juk po kitų jungiamųjų žodžių kablelis nerašomas. Tačiau kadangi ankstesnėse taisyklėse jie ir šioje pozicijoje buvo laikomi įterpiniais, taisyklė leidžia po jų rašyti kablelį.

Dalyvinės, pusdalyvinės ir padalyvinės aplinkybės skiriamos pasirenkamai, bet pasirinkus jas skirti – iš abiejų pusių. Klystama manant, kad po šalutinio dėmens jungiamojo žodžio einanti tokia aplinkybė prasideda tuo jungiamuoju žodžiu: jungiamasis žodis priklauso visam sakiniui ir aplinkybė gali būti pradedama skirti tik po to žodžio, plg.: *Akivaizdu, kad(,) renkant vardus(,) lietuviškumas nebuvo pats svarbiausias kriterijus*.

Dažna klaida, kai nebaigiamas skirti šalutinis dėmuo, ypač pažyminio, plg.: *Parodoma galima nauda, kuri gali motyvuoti vartotojus[] bei galimos išlaidos dalyvaujant šioje veikloje*. Teksto autorių turbūt trikdo vienaarūšių tarinių, esančių už šalutinio dėmens ribų, jungtukas.

Tokių ir panašių klaidų mūsų tekstuose, tenka apgailestauti, nemažėja.

Skyrybos taisyklės suteikia vis daugiau pasirinkimo laisvės teksto autoriui skirti ar neskirti, vartoti vienokius ar kitokius ženklus, jais ne tik parodyti sakinio sandarą, bet ir reiškiamos minties niuansus. Blieka tokia galimybe pasinaudoti, tačiau reikia pažinti sintaksinį vienetą ir žinoti taisyklių nurodomus pasirinkimo skirtumus. To norisi skaitytojams palinkėti susipažįstant su patikslintomis taisyklėmis ir vartant pasirodysiantį naują skyrybos leidinį.

Straipsnių ciklas „Lietuvių kalbos naujovės ir įdomybės“. Straipsnį rėmė Valstybinė lietuvių kalbos komisija.

Jei norėtumėte publikuoti visą straipsnį ar jo dalį, prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorių.

pasauliolietuvis.lt